

عنوان مقاله:

نفت و سرمایه انسانی: تفکری دوباره بر فرضیه نفرین منابع در ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشنامه اقتصاد انرژی ایران، دوره 6، شماره 23 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

یونس نادمی - استادیار اقتصاد، دانشگاه آیت الله العظمی بروجردی (ره)

هدی زیبری - استادیار اقتصاد، دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

سرمایه انسانی یکی از مهمترین نهاده های تولید در تابع تولید محسوب می شود که این عامل نقشی اساسی در فرآیند توسعه اقتصادی ایفا می کند. این عامل در کشورهای نفتی همچون اقتصاد ایران می تواند از درآمدهای نفتی و نحوه توزیع رانت نفت تاثیر پذیرد. این اثرات می تواند متضاد یا مبهم باشند. هدف از این مقاله بررسی اثرات غیرخطی درآمدهای نفتی بر سرمایه انسانی در ایران در بازه زمانی 1354-1393 می باشد. بدین منظور با به کارگیری روش رگرسیون آستانه ای به مدل سازی سرمایه انسانی پرداخته شده است. نتایج برآورد مدل حاکی از وجود اثرات غیر خطی درآمدهای نفتی بر سرمایه انسانی است. به عبارت دیگر هنگامی که نسبت درآمدهای نفتی به تولید ناخالص داخلی کمتر از حدود 0/09 است، افزایش نسبت درآمد نفتی به تولید ناخالص داخلی تاثیر مثبتی و معنی دار به میزان 20/21 واحد بر سرمایه انسانی دارد. اما پس از عبور از این حد آستانه، افزایش نسبت درآمد نفتی به تولید ناخالص داخلی تاثیر مثبتی و معنی دار به میزان 5/37 واحد بر سرمایه انسانی دارد. به عبارت دیگر شدت تاثیر درآمدهای نفتی بر سرمایه انسانی به میزان قابل توجهی در رژیم درآمد نفت بالا کاهش یافته است. بر این اساس، افزایش سرمایه انسانی در کشور از مسیر کاهش وابستگی به درآمدهای نفتی میسر می شود.

کلمات کلیدی:

درآمد نفتی، سرمایه انسانی، فرضیه نفرین منابع، ایران، رگرسیون آستانه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/707732>

